

มรณสติ

หลวงพ่อสิงห์ทอง ธมฺมวโร

ธรรมะก็พูดอยู่บ่อยๆ โดยส่วนใหญ่ก็พูดเรื่องการประพฤติปฏิบัติ ไม่ได้พูดถึงบุญ บาป ดี ชั่ว อานิสงส์ส่วนนั้นส่วนนี้ ก็ไม่ค่อยได้ดูแบบแผนตำรา พูดไปตามภาษาที่นึกได้ การปฏิบัติธรรมะ ทุกคนเป็นเรื่องจำเป็นที่ต้องสนใจ ต้องปฏิบัติ เพราะคนเราเกิดมาก็มีความแก่ ความเจ็บ ความตายเป็นธรรมดา ไม่มีคนประเทศไหนหน้าไหนจะมีอิทธิฤทธิ์ห้ามกั้นความแก่ ความตายของตัวไปได้ ถ้าไม่พิจารณาธรรมะ เรื่องเหล่านี้ก็เป็นเรื่องที่น่าความเศร้าโศกเสียใจมาให้อย่างหนัก เพราะเราไม่ได้นึกคิดเอาไว้ก่อน แต่ทุกคนจะต้องประสบพบเห็นด้วยกัน

ถ้าหากคนมีธรรมะ พิจารณาจนจิตใจของตนเองเห็นว่าเป็นของธรรมดา เกิดมาแล้วไม่ว่าสิ่งใด จะต้องมีที่ตั้งอยู่ และแตกสลาย มันเป็นธรรมดา ไม่ว่าจะวัตถุอะไร มันเป็นไปทำนองนั้น ถ้ามาถูกตัวของตัวเข้าหรือถูกคนรักคนชอบใจของตัวเข้า เราจะไม่ได้เสียใจเพราะเราตั้งท่ารับเรื่องเอาไว้ มันก็ไม่เกิดความเศร้า

โสภณัทภนทบทมจโม่ตโจจโจของตวั ฉะนั้เน่รโองควมตย
ท่นจโงให้พโจรณออยู่บ่อยๆ เจรโญมรณสโตเออไว้

สมัยเก่อก่อนท่นพุดไว้ในต๋ำรับต๋ำรอ พระโพธโส้ตวัคโอ
พระพุดธเจ้าของเรอเคยเกดเป็นชอวณอ มีภรรยอ มีบุตร มีสะโเก้
และมโคนโใช้อยู่ด่วยกันห้คคนโในครอบครวันั้น ทุกวันทุกเวลอเคย
แนะสอนกันให้พโจรณควมตยอยู่ตลอดกอลตลอดสมัย ใน
วันหนโงพ่อกูกไปโเณอแต่เช้า เผอโญ(ลูก)ถูกงูเห่อกัดตยในท่งนอ
ด่วยอ่ำนอจที่เคยควมพโจรณรโองควมตย เช้าโจช้ดเจนโใน
จโตโในโจ คุดพ่อกของเด้ก ลูกชอยนั้น ท่นกโม่ได้เส้ยโจอะไร เห็น
ว่คคนทนพโษของงูโม่ไว้ ตยไปก็เออช้ันไว้ที่ค้ันนอ แล้วก็โเณอ
เร่อยไป โม่มโควมเส้ยโจรโองให้หรือเกดโจตกก้งวลอะไร หน้าที่
คคนตยก็ตยไป หน้าที่คคนเป็นก็ท่งนอไป โม่ได้ท่งนอ

วันนั้นเผอโญมโคนอโคนหนโงที่อยู่นอโกล้กันเค้าจะเช้าไปโใน
หมู่บ้าน ก็เลยส่งเส้ยบอกเค้าว่ วันนโงให้เค้าเออช้าวมอส่วนเด้ย
คโอถ้าสองคคน เขอเออมอสองส่วนมอให้อโยกให้กโงกัน แต่วันนั้น
ลูกตยไปแล้ว ส่งให้ชอวบ้านพวกลูกเม้ยอยู่ท่งนอ เออช้าวมอ

เพียงส่วนเดียว ไม่ได้บอกว่าลูกถูกงูเห่ากัดตายแล้ว ไม่ได้บอก
ไป แต่พ่อสั่งเสียคนนั้น คำก็เข้าไปในหมู่บ้าน พวกนั้นก็ เอ๊ะ มัน
มีเหตุการณ์อะไร ก็คนสองคนไปไถนา ทำไมให้เอาข้าวปลาไป
เพียงส่วนเดียว อาจจะเป็นการล้มหายตายไปหรืออย่างไร ถึงได้
สั่งมาอย่างนั้น ก็พากันไปทุ่งนา ไปก็ไปเห็นบุตรของตัวตาย ผู้ที่
เป็นแม่ ผู้ที่เป็นภรรยา ก็เห็นสามีของตัวตาย ผู้ที่เป็นคนใช้ก็เห็น
นายตาย ต่างคนก็ต่างพิจารณาเรื่องความตายมาในจิตใจใน
ใจด้วยกันทั้งนั้น ก็เลยไม่มีใครเศร้าโศกเสียใจอะไร ตายไปเราก็
หาไม้หาฟืนมาเผา

ระยะนั้นร้อนขึ้นไปถึงพระอินทร์ว่างั้น ในตำนานพูดเอาไว้
แปลงเพศลงมาเป็นพราหมณ์มาเห็นพวกนั้น เอาฟืนกองกันขึ้น
แล้วก็จะเอาลูกชายที่ตายไปขึ้นเผา แล้วถามว่าพวกท่านจะทำ
อะไรกัน จึงหาฟืนมากองกันไว้เป็นกองใหญ่อย่างนี้ นี่พระอินทร์
ที่เป็นพราหมณ์แปลงเพศลงมาถาม ใ้พวกนั้นก็ตอบว่าจะเผา
คน เอ๊ะ คนๆนี้เป็นใคร ก็ถามไป ผู้เป็นพ่อเป็นแม่ก็ว่าเป็นลูก ผู้
เป็นภรรยาก็ว่าเป็นสามีของดิฉัน ผู้เป็นคนใช้ก็ว่าเป็นนายของ

ชั้นเหมือนกัน เอ๊ะ คนๆนี้ท่าจะอัปรียัจญ์ไรมากนะ ถ้าหากเป็น
ลูก ก็คงเป็นลูกออกตัญญูเต็มที ถ้าเป็นสามีก็คงเป็นสามีที่แหวก
แนว เป็นเจ้าเป็นนายก็เป็นเจ้านายที่ไม่ดีอย่างเต็มที่แหละ เพราะ
พวกท่านทุกคนมีหน้าขึ้นตาบาน ไม่มีใครที่จะมีความคิดถึง
ร้องไห้เสียใจอะไร เห็นทุกคนมีหน้าต้ายิ้มแย้มแจ่มใส เหมือนกับ
ว่าไอ้ผู้ตายไปนี่เค้าตายไปแล้วจะไม่มีใครมาก่อทวนให้ทุกข์ให้
โทษแก่คนเหล่านั้น จึงไม่มีการโศกเศร้าเสียใจกัน นี่พระอินทร์ที่
เป็นพราหมณ์พูดกับคนเหล่านั้น

แต่คนเหล่านั้นถือว่าลูกคนนี้เป็นลูกดี มีคุณธรรม รู้จัก
เคารพ มีกตัญญูกตเวทิต่อบิดามารดา เป็นคนที่ว่านอนสอนง่าย
ไม่เป็นคนที่ชั่วที่เสียอะไร เมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ เขาก็ดูแลรักษาตั้ง
หน้าทำการงาน ตามที่บิดาสั่งเสียทุกอย่าง ไม่เคยฝ่าฝืนคำแนะนำ
สอนอะไร ที่ไม่ร้องไห้ก็เพราะคนๆนี้เค้าตายไปแล้ว ร้องไห้มันก็
ไม่มีอะไรที่จะเกิดขึ้น เพราะความตายมันเป็นธรรมดา เหมือน
ร้องไห้ยากได้พระอาทิตย์พระจันทร์ ร้องเท่าไรมันก็ไม่มีวันที่จะ
ได้มาเป็นของๆเรา คนตายไปก็ทำนองเดียวกันนั่น นี่ต่างคนต่าง

ท่านเคยพิจารณาความตาย เลยไม่เกิดความเศร้าโศกเสียใจ
อะไร ที่เป็นภรรยา ก็บอกว่าสามีของชั้นเป็นคนดี ไม่ใช่คนเกะกะ
ระราน ไม่ใช่คนเสียหาย เป็นคนที่ดี หายากคนอย่างสามีของชั้น
รักใคร่ฉัน เห็นดูฉัน ก็พูดไป ยกย่องสรรเสริญคุณความดีของ
สามี ที่เป็นทาสเป็นคนใช้ก็เหมือนกันว่าเจ้านายนั้น เป็นผู้ที่มิ
เมตตาสงสาร ไม่เป็นคนชั่วเสียอะไร ไม่เคยขบไล่ ไม่เคยดูดา
ถ้าผิดพลาดอะไรเค้าก็แนะนำสอนด้วยความเมตตา ไม่ใช่เป็นคนที่
ชั่วที่เสียอะไร

ต่างคนเคยพิจารณามาแล้ว เรื่องความตาย แต่ตำราพูดเป็น
คนๆไป พูดว่าพอตายไปก็เหมือนหม้อที่แตกแล้ว ร้องให้เสียใจ
มันก็ไม่ได้อะไรกลับมา เค้าตายไปแล้วก็เหมือนกับว่างูมันลอก
คราบออกไปแล้ว คราบของมันนั่นมันก็ไม่มีประโยชน์อะไร ตัว
ของมันก็ไปตามหน้าที่ของมัน จิตวิญญาณที่ยังมีกิเลสตัณหา
อวิชชากรรมอยู่ก็จะไปเสาะแสวงหาที่เกิดใหม่ แต่ส่วนที่เป็น
ร่างกายที่มันตายนี้มันก็ต้องเนาต้องเปื่อยไปตามหน้าที่ของมัน
ต่างคนต่างท่านพูดให้พระอินทร์ฟัง พระอินทร์เลื่อมใสเต็มใจ

เลยทำให้พิษงูนั้นหาย ว่างั้นนะในตำรับตำรา คนตายก็เลย
กลับมาเป็นคนธรรมดา นี่อันนี้สังส์การพิจารณาความตาย จิตใจ
ไม่ได้เศร้าหมองวุ่นวาย ถ้าหากพิจารณาถึงจิตถึงใจจริงจัง

คนเรามันพูดแต่ปากว่ามีความแก่ ความเจ็บ ความตายเป็น
ธรรมดา จะต้องละเว้นจากของรักของชอบใจทั้งสิ้นไป แต่เมื่อ
โดนเข้าจริงๆจังๆแล้ว ถูกคนรัก พ่อแม่ของเรา ญาติมิตรของเรา
ลูกเต้าของเรา เหลนหลานของเราเข้า เพราะอำนาจพิจารณาไม่
ถึงฐานจริงจัง มันย่อมนมีความหวั่นไหว มีความวิตกกังวล จนทน
ไม่ไหว บางคนก็ร้องไห้ กินไม่ได้นอนไม่หลับเพราะคิดถึง นี่คือ
อำนาจของการภาวนา อำนาจของการพิจารณาความตาย ไม่
เข้าถึงจิตถึงใจ ไม่เป็นธรรมะให้ จึงแก้ไขจิตใจเหล่านั้นให้หายไป
ไม่ได้

ถ้าหากอำนาจของธรรมเข้าไปฝังลึกถึงจิตถึงใจจริงจัง มัน
เป็นธรรมดา เห็นเป็นธรรมดา ไม่ได้ถือว่าเป็นของแปลก
ประหลาดอะไรในเรื่องความตายของคนทั่วไป ของสัตว์ทั่วไป
ของสิ่งทั่วไป เห็นเป็นธรรมดาอย่างนั้น เมื่อจิตเข้าใจชัดเจนเห็น

ประจักษ์ในเรื่องของทุกสิ่งทุกอย่าง เกิดมาแล้วต้องมีการ
แปรปรวนและแตกสลาย ไม่ว่าจะรูปกายหรือสิ่งภายนอก ไม่ว่าจะเรา
หรือลูกเต้าเหลนหลาน พ่อแม่ ตลอดถึงสิ่งของที่ได้มามันเป็น
ธรรมดาของมันอยู่อย่างนั้น มันก็ไม่มีอะไรที่จะทำจิตใจให้
หวั่นไหว นี่คือการพิจารณาแก้ไข คือการพิจารณาขบไล่ความหึง
หวงความเห็นผิด ความลุ่มหลงของใจ ถ้าพิจารณาถึงที่สุดของ
มัน มันเป็นอย่างนั้น จิตใจมันสบาย มันไม่วุ่นวายกังวลเพราะ
เห็นมันเป็นธรรมดาเสีย ไม่ได้เห็นว่ามันแปลกธรรมดา

ที่เราทั่วไปยุ่งเกี่ยวกัน ร้องไห้ไฝฝืนก็เพราะคิดไปว่าคนอื่น
เค้ามันไม่เป็นเหมือนกันเรา เค้าอยู่เย็นเป็นสุขโดยทั่วหน้ากัน ไม่
มีใครเป็นอะไร มีแต่เรา โดนลูกตาย ผัวตายอะไรต่ออะไร คิดไป
ทำนองนั้นจิตใจมันก็เศร้าโศก จิตใจมันก็เหี่ยวแห้ง มันเป็น
ธรรมดาเพราะคิดผิด ถ้าคิดถูกต้องว่าการเกิดมามีความแก่ความ
ตายเป็นธรรมดา มันก็ไม่มีอะไรที่จะทำจิตใจให้วุ่นวายลุ่มหลง นี่
คือการพินิจพิจารณา การภาวนาทางด้านจิตใจ ท่านจึงจัดเรื่อง
มรณสติเอาไว้ คือให้พิจารณาเรื่องความตายประจำอยู่ในจิตใน

ใจตลอดไป เมื่อถึงคราวถึงสมัยตัวเองก็ตาม คนรัก คนชอบใจก็
ตาม วิบัติล้มตายไป เราจะไม่เสียใจว่าทำไมมันเป็นอย่างนี้
เพราะคติของการเกิดมันก็มีการแก่ การตายเป็นธรรมดา ไม่ว่าจะ
อะไรทั่วไปในโลก เราจะเป็นผู้มีอภิสิทธิ์จะไม่ตายกับเขา จะ
รักษาลูกเต้าหลานเหลน ข้าวของเงินทองบ้านช่องทุกอย่างให้
ปกติดีงามนั้น มันไม่มีใครมีอำนาจราชศักดิ์ใหญ่โตอย่างนั้น
ท่านจึงสอนเอาไว้ให้พิจารณาเพื่อแก้ไขจิตใจที่ลุ่มหลงให้หายไป
นี่คือการพิจารณาเรื่องความตาย

พวกเราที่อยู่ด้วยกันก็มีแขวนคออยู่ จะนั่งมันก็อยู่ด้วย จะ
นอนมันก็อยู่ด้วย จะเดินมันก็ไปด้วย จะวิ่งจะไปที่ไหน ความ
ตายแขวนคอเรื่อยไป จะขึ้นเขาลงห้วย เข้าป่าเข้าภูที่ไหน ความ
ตายมันก็ติดตัวไปตลอดเวลา จะขึ้นเครื่องบินหนีจากมันไป มัน
ก็ไม่พ้นเพราะความตายมันอยู่กับความเกิด เราทุกคนมีความ
ตายแน่นอน ไม่มีทางที่จะหลีกเลี่ยงละเว้นหนีได้ เมื่อมันเป็น
อย่างนั้น ระยะเวลาที่มีชีวิตเป็นอยู่ ยังไม่ถึงความตายอย่างคนอื่นเขา
เรารีบเร่งกอบโกยกระทำบำเพ็ญคุณงามความดีเอาไว้เสีย อย่า

ไปตายใจ อย่าไปนอนใจว่าต่อนั้นก่อน ต่อนี้ก่อน รีบเร่ง
กระทำเอาไว้ ให้จิตใจได้เป็นที่พึ่งพาอาศัยคุณความดีของตัว
ระลึกนึกขึ้นได้เมื่อไร จิตใจมันเบิกบานผ่องใส เพราะความดีที่
ตัวก่อร่างสร้างเอาไว้มันทำให้จิตใจชุ่มเย็น ทำให้จิตใจเบิกบาน
ทำให้จิตใจผ่องใส

ถ้าเราไม่ได้มีคุณงามความดีอะไร ไม่เคยภาวนา ไม่เคยให้
ทาน ไม่เคยรักษาศีล ไม่เคยฟังธรรมฟังธรรมอะไร จิตใจคิด
วุ่นวาย ตั้งแต่เรื่องของโลก พอโดนเข้า จิตใจของเราก็ไม่มีที่เกาะ
ที่อาศัย มีแต่คิดเสียใจเดือดร้อน นี่มันเป็นธรรมดา คนที่ไม่ได้
ศึกษา ไม่ได้พิจารณา ไม่ได้ฝึกฝนอบรมจิตใจของตน การศึกษา
การพินิจพิจารณา การฟังธรรมะ คือฟังเพื่อไปกำจัดความลุ่ม
หลงของจิตของใจ เพื่อจะให้จิตใจรู้เห็นสิ่งเหล่านั้นชัดเจนในเหตุ
ในผล ไม่สำคัญผิดอย่างนั้นอย่างนี้ การพินิจพิจารณาธรรมะ
การศึกษาระบบ การฟังธรรมะท่านบ่งบอกสิ่งที่เป็นจริง ไม่ได้
บอกสิ่งที่ไม่จริง ของจริงมีอย่างไรท่านพูดไปในสิ่งเหล่านั้น
พระพุทธเจ้าท่านสอนแต่ของจริง ของปลอม ของชั่ว ของเสีย

ท่านก็สอนให้เว้น เพราะท่านก็เคยประสบพบมา เรื่องชั่วเสีย
ต่างๆนานา มันเกิดทุกข์เกิดโทษ มันไม่ให้ประโยชน์อะไร ส่วน
ความดีนั้น ถ้าเราท่านทำเอาไว้ ความดีจะเป็นที่พึงที่อาศัย ของ
จิตของใจต่อไป เมื่อเกิดใหม่มีภพชาติ อำนาจความดีเท่า นั้นจะ
เป็นผู้ที่นำความสุขความเจริญให้ ไม่ใช่อำนาจอันอื่น

ฉะนั้นความดีจึงควรสะสมแสวงหา ไม่ว่าจะฝ่ายทาน ไม่ว่าจะ
ฝ่ายศีล หรือภาวนา ตัวของเราเท่านั้นเป็นคนที่จะทำกัน ไม่ใช่
คนอื่นจะทำให้ เหมือนกันกับเราหิวอาหาร ถึงคนอื่นเขามีมาก
เท่าไร เค้าทานให้เราเห็น แต่เราไม่ทานกับเค้า เราไม่มีอะไรจะ
รับทาน เราก็หิวอยู่อย่างนั้น ทั้งๆที่นั่งเคียงข้างกันอยู่ ก็ไม่มีวัน
อิ่ม เพราะเราไม่รับทาน ถ้าเรารับทานแล้ว ความอิมมันก็เกิดขึ้น
นี้บุญกุศลก็เหมือนกัน คนอื่นเค้าทำก็เป็นบุญเป็นกุศลของเขา
เราไม่ทำ เราก็ไม่ได้ ฉะนั้นเราต้องตั้งหน้าตั้งตาทำเอาเสีย ใน
เมื่อยังมีชีวิตเป็นอยู่ ต่อเมื่อตายไปมันก็ไม่มีเวลาโอกาสที่จะทำ
เพราะกายไม่มีที่จะทำ

กายนี้ก็เหมือนแผ่นดิน คนจะตั้งอยู่ทำกินอะไรก็อาศัย
แผ่นดินทั้งนั้น จะปลูกบ้านช่องข้าวของอะไรต้องอาศัยแผ่นดิน
ถ้าไม่มีแผ่นดินแล้ว ทำไม่ได้ ทำอะไรไม่ได้ คนที่ไม่มีกาย หรือ
กายมันแตกสลายไป ตายไป ก็ทำนองเดียวกัน จะไปให้ท่านก็ไม่
มีโอกาที่จะให้ได้ เพราะเหตุใด เพราะกายมันไปไม่ได้ ตาที่เคย
รู้เคยเห็น สิ่งนั้นสิ่งนี้ ทั้งๆที่มีดวงตาอยู่ แต่เมื่อหมดลมเท่านั้น
ตามันก็มองดูอะไรไม่เห็น มดมันจะมาเจาะมากัด ลูกตามันก็ไม่
เจ็บไม่ปวด มันจิตวิญญาณมันไม่ได้อยู่ในกาย มันเป็นทำนอง
นั้น หูก็มีอยู่แต่ไม่ได้ยินเสียงอะไร ใครจะด่าจะว่ามันก็ไม่โกรธ
ใครจะสรรเสริญชมเชย มันก็นิ่งเฉย นี่คือการตาย จะเอาไป
เผาก็ได้ จะเอาไปฝังก็ได้ ทิ้งไว้ใส่แดดใส่ฝน มันก็ไม่เคยบ่นว่า
มันร้อนมันหนาว นี่คนตายก็เหมือนกันกับท่อนไม้ท่อนฟืน ไม่มี
คุณค่าสาระอะไร ทิ้งไว้ที่ไหนก็อยู่ที่นั่น หน้าที่ของมันก็แปรไป
ตามสภาพของมัน

เรื่องของสังขารแปรไปจนถึงที่สุด มีชีวิตอยู่มันก็แปรไป คือ
แก่ไปลาไป เพื่อความล้มความตาย ตายไปแล้วมันก็น่า

เปื่อยของมันไป เป็นดิน เป็นน้ำ เป็นลม เป็นไฟ ไปตามหน้าที่
จนถึงที่สุดของมัน นี่คือการธาตุขันธ์ เรื่องสังขาร มันเป็นอยู่
อย่างนั้น เช่นว่าใครแต่ไหนแต่ไรมา หรือข้างหน้ายังไม่มาถึงก็
ทำนองเดียวกัน ปัจจุบันมันบงบอกแจ้งชัดอยู่ คนตายจึงสู้ก่อน
ไม้ก่อนฟันไม้ได้ เพราะก่อนไม้ก่อนฟันเอาไปหุงไปต้ม ไปทำ
ประโยชน์ได้ แต่คนตายไม่เกิดประโยชน์อะไร หมกคุณค่า หมก
สาระ ถึงจะรูปร่างหล่อเหลาสวยงามขนาดไหน ก็ไม่มีใคร
ต้องการ ถ้าหมดลมหายใจตายไป ขึ้นอืด ขึ้นหนองแล้ว ไม่มีใคร
ต้องการทั้งนั้น

ยกตัวอย่างสมัยพุทธกาล นางสิริมาซึ่งเป็นสาวงามของ
อินเดียสมัยนั้น เป็นคนงามมาก อินเดียเค้กัถอกัน ถ้าผู้หญิง
งามๆแล้ว เค้กัไม่ให้แต่งงาน เค้กัให้เป็นนางเมือง คือต้อนรับคน
ทั่วไป พระราชา เศรษฐี พ่อค้า ประชาชนคนมีเงิน ใครอยากจะ
ได้เป็นลูกเป็นเมียก็จ้างไป พุดง่ายๆ คนงามในอินเดียเค้กัให้เป็น
คนขายตัว มีอาชีพทางขายตัว คือไม่ให้แต่งงาน ถ้าแต่งงานแล้ว
มันผิดกฎหมาย คนอื่นอยากจะร่วมไม้ได้ เค้กัจึงไม่ให้แต่งงานให้

อยู่เป็นโสด และใครต้องการก็เรียกเอาได้ นอนร่วมได้ แต่ต้องเสียเงิน นางสิริมานี้ เป็นคนงามมาก คึนหนึ่งๆเค้าเก็บพันตำลึงแพงมาก แต่ก็มีคนนิยมชมชอบ อาชีพของเค้าก็คือการขายตัว เศรษฐีเอาไป พระราชาเอาไป พ่อค้าคนมีหน้ามีตามั่ง มีเงินทองเอาไป ไม่ได้ขาดระยะ ทุกคึนบางคนก็เหมาไปเป็นหกวันเจ็ดวัน พอหมดจากคนนั้น คนนี้ก็เอาไป อยู่อย่างนั้น งามมาก หญิงคนนี้ตามตำรับตำรากล่าวเอาไว้

จนถึง แกมีศรัทธาเลื่อมใสในศาสนาทำบุญสลากภัตรทุกวัน นิมนต์พระมาฉันที่บ้าน พระที่ไปฉันที่เป็นปุถุชนคนมีกิเลส ใครก็หลงใหลในรูปของแก ถึงแกจะแก่แล้วก็ยังมีรูปร่างสวยงามอยู่ ทำให้คนที่เป็นปุถุชนทั่วไป ต้องการปรารถนา มีพระรูปหนึ่งเป็นพระหนุ่ม ได้ข่าวว่านางสิริมาทำสลากภัตร ก็อยากจะไปรับสลากภัตรกับเค้า เพราะอยากจะไปเห็น ขาวเล่าลือว่านางคนนี้งามมาก ได้ยินแต่ขาวเล่าลือยังไม่เห็นตัวจริง ทำอย่างไรจึงจะมีโอกาสเวลาที่จะไปรับสลากภัตรได้ไปเห็นหน้าเห็นตา ใกล้ชิดกับ

แกว้างนั้น ความนึกคิดไผ่ฝืน ผลที่สุดก็มีพระแนะให้ ก็เลยได้ไป
รับสลากภัตรของแก

แต่วันพระหนุ่มองค์นั้นไปฉัน แกป่วยหนักแล้วให้คนใช้ใน
บ้านพยุ่งขึ้นมากกราบ แล้วก็ล้มนอนลงเพราะอำนาจป่วย
พระองค์นั้นก็เห็นขบฉันอาหารก็ไม่ค่อยมี คือมันขบฉันอาหาร
ไม่ได้เพราะความกำหนดยินดี เพราะความชอบ จิตพอใจในนาง
สิริมา แต่เค้าป่วยใช้หนักขนาดนี้ รูปร่างหน้าตาก็ยังสวยงาม
ขนาดนี้ ถ้าเค้าอยู่ดีๆจะขนาดไหนว่าฉัน พอถึงเวลาเลิกฉันก็
ตะพายบาตรมา ข้าวในบาตร อาหารในบาตรก็ได้เทออก เพราะ
ความคิดปรุงใคร่ในนางสิริมา คิดถึงขนาดนั้น นี่อำนาจของ
ตัณหาราคะของคน ถ้าไปชอบพอจิตใจหนักแน่นเข้าจริงๆจังๆ
มันเผา นอนไม่ได้ ทานอาหารไม่ได้ มันขึ้นถึงขีดแดงของมัน มัน
จะตายให้ได้ ถ้าไม่ได้อย่างความต้องการของใจ มันเป็นไปได้
แต่มันหนักเบาต่างกันคนเรา ใ้พระรูปนั้น ท่าจะหนักกัน
พอสมควร จนพรรคพวกเพื่อนฝูงเห็นอย่างนั้นก็ไปล้างบาตรให้

ไปถามว่าเป็นไข้หรืออะไร ไม่ยอมฉัน ไม่ยอมนอน ไม่หลับ พุด
ง่ายๆ รูปร่างกายก็ผอมเข้า

ไม่กี่วันเพียงสองสามวันหรือไม่ถึงนั้นก็ไม่ทราบ นางสิริมาก็
ตาย เพราะอาการไข้ของแกที่พระหนุ่มไปฉันนั้น เป็นไข้หนักอยู่
พระหนุ่มคนนี้ก็รู้สึกว่ารักใคร่เต็มใจปรารถนา ครั้นตายไป เคঁาก็
ไปบอกพระราชาว่านางสิริมาสาวงามของเมืองตายไปแล้ว พระ
เจ้าแผ่นดินกษัตริย์ในสมัยนั้นก็ไปกราบทูลพระพุทธเจ้าว่าควร
จะทำอย่างไร นางคนนี้อย่างนี้ตายไปแล้ว พระพุทธเจ้าท่านมีพระ
ญาณในจิตในใจของท่าน จะทำอย่างไรจะเกิดประโยชน์แก่
บุคคลผู้มีอุปนิสัยในอรรถในธรรม ท่านก็พิจารณาเลยส่งเอาไว้
ให้พระราชาเก็บเอาไว้ก่อน เจ็ดวันซะก่อนแล้วค่อยเผา
พระราชาก็จัดทำตามคำสั่งของพระพุทธเจ้า เก็บเอาไว้

ครั้นถึงวันที่เจ็ดแล้ว คนตายนี้ถ้าหากเก็บเอาไว้ถึงเจ็ดวัน
แล้ว มันขนาดไหน เพียงสามวันเท่านั้นมันก็กลิ่นเหม็นจนจมูก
จะแตกจะพังแล้ว ธรรมดา ถึงเจ็ดวันมันก็คงจะไปกันใหญ่ รูปล
ร่างกายทุกส่วนที่เคยเห็นว่ามันสวยงาม มันก็เน่าขึ้นพองน้ำ

หนองน้ำเลือดน้ำเหลืองมันจะต้องไหลพะออกตามเนื้อตามตัว
ต่างๆ ครั้นถึงเจ็ดวันแล้ว ให้พระราชาประกาศให้ผู้คนทั่วไปมาดู
นางสิริมาจะเผาวันนี้ ทางพระพุทธเจ้าก็ประกาศสงฆ์ ใครจะไป
ดูศพนางสิริมาวันนี้ไปได้ เราตถาคตจะพาไป พระรูปนั้นทั้งๆที่
ไม่ขบไม่ฉันไม่หลับไม่นอน จะตายอยู่แล้วเพราะคิดถึงนางสิริมา
พอได้รับคำสั่งอย่างนั้นก็อยากจะไปเห็นหน้าคราวสุดท้ายว่าจะ
เป็นอย่างไรกัน พระพุทธเจ้าทราบดีว่าพระรูปนั้นจะเปลี่ยนจิต
เปลี่ยนใจได้ ที่เก็บไว้ก็เพื่อบริษัททั่วไป

พอไปถึงพวกพระฝ่ายนักบวชก็ไปมากหน้าหลายตาด้วยกัน
สมราวาสก็มากันมาก พระราชากับพระพุทธเจ้าก็ปรึกษากัน แล้ว
ก็ให้พระราชาประกาศขาย หญิงคนนี้เป็นหญิงสวยในเมือง คิน
หนึ่งๆพันตำลึงจ้างเค้าไป เดียวนี้จะขายขาด จะประกาศขาย
ใครจะซื้อพันตำลึง ถ้าใครซื้อก็ยกมือขึ้น หรือออกปากมา
พระราชาก็จะให้ ไม่มีใครยกมือ ไม่มีใครบรีปากว่าอยากซื้อ
รูปร่างกายของนางนั้นมันเน่ามันเหม็น มันเป็นผีไปแล้ว ไม่มี
อะไรที่จะนำกำหนดยินดี ไม่มีอะไรที่จะนำเต็มใจปรารถนา

ลดลงมาร้อยบาท ห้าสิบบาท สตางค์เดียว ก็ไม่มีใครต้องการ
ปรารถนา นี่เรื่องรูปกายมันเป็นอย่างนี้ ถ้าตายไปแล้ว หหมด
คุณค่าราคา

พระรูปหนุ่มรูปนั้นไปเห็น ก็พิจารณาความแปรปรวนของ
ธาตุขันธ์ แต่สมัยเราเห็นแก่ป่วยอยู่ รูปร่างกายคือยังมีลมหายใจ
อยู่ ก็สวยงามดงาม ทำจิตทำใจให้ลุ่มหลงกำหนดยินดี ถ้าเป็น
สมรวาสธรรมดาคงจะถึง เข้าถึง นี่เป็นพระ มีพระวินัยห้ามกั้น
เอาไว้ ไปไม่ได้ แต่มันเผาภายใน จิตใจร้อนด้วยเพลิงของราคะ
กิเลส แต่พอไปเห็นเข้า คราวที่จะเผาเก็บไว้เจ็ดวัน ทุกสิ่งทุก
อย่างที่เราเคยเห็นกำหนดยินดีนั้น มันเปลี่ยนสภาพไป กลิ่นมัน
ก็ส่งเต็มที่ รูปร่างทุกชิ้นทุกส่วนที่เคยเห็นว่ามันสวยงาม มันก็
เน่าก็เปื่อยไปหมด ไม่มีอะไรที่จะน่าเต็มใจน่าปรารถนา ท่านก็
พินิจพิจารณาเรื่องของสังขารร่างกาย มันเป็นอย่างนี้ ไม่มี
เป็นอื่นไป ตัวของเราก็จะเป็นอย่างนั้น เขาคนอื่นทั่วโลกที่ยังมี
ชีวิตอยู่ก็คงเป็นไปทำนองเดียวกัน เพราะคนนี้บ่งบอกชัดเจนอยู่
แล้ว พินิจพิจารณาไปทำให้จิตใจเกิดความเบื่อหน่ายในร่างกาย

ในสังขาร ผลที่สุดพระหนุ่มองค์ก็เป็นพระอรหันต์อรหันต์ในการ
พิจารณาอสุภะของนางสิริมา

นี่ตำรับตำราพูดถึงเรื่องความตาย ถ้าหากพินิจพิจารณาได้
เห็นในจิตในใจประจักษ์ มันก็หักห้ามความเพติดเพติดลุ่มหลง
เรื่องกิเลสตัณหาหาคะต่างๆเบาบางลงได้ หรือหายขาด ท่านจึง
ให้พินิจพิจารณาให้รู้ให้เห็นในจิตในใจของตนอยู่บ่อยๆ อย่าไป
ปล่อยให้วันเวลาหมดไป เมื่อตายไปแล้วทำอะไรไม่ได้ คนสวย
ขนาดนั้นจะขายเพียงสตางค์เดียว เค้าก็ยังไม่ซื้อ ไม่มีใคร
ต้องการปรารถนาทั้งนั้น เราคนธรรมดาสามัญไม่ใช่คนหล่อคน
สวยขนาดนั้นก็ทำนองเดียวกัน ใครที่จะต้องการปรารถนา ถ้า
หมดลมหายใจเท่านั้น กลัวกัน ไม่ได้ถือว่าคนว่าผี จะเป็นสามี
ภรรยา กัน เคยกอดเคยจูบกัน พอตายไปเท่านั้น เข้าใกล้ไม่ได้
กลัวว่าเป็นผีอย่างนั้นอย่างนี้ เอาไว้ในบ้านในช่องนานก็ไม่ได้ ให้
เอาไปฝังไปเผาเสีย พอหมดลมแล้ว หมดคุณค่าอย่างนั้น นี่
หมายถึงกายของพวกเราท่าน

แต่บุญกุศลคุณงามความดีทางศีล ภาวนาที่เราก่อร่างสร้าง
มานั้น มันไม่ได้ตายไปกับกาย มันติดกับจิต มันยังนำความสุข
ความสบายมาให้ ส่งเสียไปในที่เราปรารถนา ถ้ามีบุญมีกุศลที่
กระทำบำเพ็ญเอาไว้ คนนั้นจะไปเกิดเป็นมนุษย์ก็มีความสุข
ความสบาย ร่างกายปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ ร่างกายสวยสด
งดงาม จิตใจมีสติปัญญา ผู้คนทั่วไปเลื่อมใสศรัทธาต้องการ
เป็นผู้หญิงก็มีผู้ชายต้องการ เป็นผู้ชายก็มีผู้หญิงต้องการ เพราะ
ร่างกายสวยงาม กิริยามารยาทดี มีสติปัญญา น่ารัก น่าชอบ
คิดอ่านอะไรก็เป็นไปในทางถูกต้อง บุญกุศลเค้าส่งเสียให้ มีคน
เลื่อมใสมีคนศรัทธา มีคนปรารถนา

ตรงกันข้ามกับบาปอกุศล ตายไปแล้ว แทนที่จะมาเกิดเป็น
คน มันก็ไปตกนรกหมกไหม้เพราะกรรมชั่วที่ตัวทำไว้ ชักจูงไปให้
ไปเกิดในสถานที่ชั่ว ที่เสีย ที่ทุกข์ ที่ยาก ที่ลำบากเดือดร้อน
นอกจากนั้นมาเกิดเป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นสัตว์เดรัจฉาน
หรือมาเกิดเป็นมนุษย์ก็ไม่สมบุญพูลสุขให้ เพราะกรรมที่ตัวทำ
ไว้ เช่นกรรมชั่ว ไม่มีใครต้องการปรารถนา ตัวของตัวเองก็ตำหนิ

ตัวของตัว แต่ที่ไหนได้ เกิดมาแล้วมันแก้ไขไม่ได้ จะต้องเสวย
กรรมของตัวจนหมดกรรม คือเกิดในชาติใด ถ้าจะเป็นคนสูงคน
ต่ำ คนดำคนขาว อวัยวะต่างๆไม่สมประกอบมากก็หาอะไหล่
ไม่ได้ จะเป็นอย่างนั้นตลอดวันตาย

นี่คือเรื่องของกรรมที่ทำเอาไว้ มันก่อให้เกิดความไม่พอใจ
ก่อให้เกิดทุกข์เกิดโทษถ้ากรรมชั่ว ถ้ากรรมดีก็ให้เกิดสุข เกิด
ความสบาย ฉะนั้นเรื่องกรรมที่เราทำไป จึงควรเลือกเพ้นคตินึก
ว่ามันผิดถูกดีชั่วอย่างไร แล้วใครจะเป็นคนรับผลนอกจากตน
ของตนผู้กระทำเท่านั้น ถ้าเราระลึกนึกได้ พินิจพิจารณาอย่าง
นั้น ความชั่วที่ตัวจะทำ ตัวจะพูด ก็หักห้ามเอาได้ เพราะจิตใจไม่
ปรารถนาความชั่ว ไม่ต้องการความชั่ว เห็นความชั่วเป็นของเน่า
ของเหม็น ของปฏิกูล เห็นความชั่วเป็นไฟ ถ้าหากคนธรรมดาไม่
กล้าที่จะจับ เพราะมันไหม้มันเผา นี่เราถ้าหากจิตใจเข้าถึงอรรถ
ถึงธรรมก็เป็นอย่างนั้น เว้นได้เรื่องความชั่วทั่วไป ถ้าหากจิตใจ
ไม่เข้าถึงอรรถถึงธรรม มันก็หลงไหลใฝ่ฝัน เห็นดีเป็นชั่ว เห็นผิด
เป็นถูกไป นี่จิตใจยังไม่ได้มีอรรถมีธรรม มันเป็นอย่างนั้นด้วยกัน

ไม่ว่าสมัยปัจจุบันหรืออดีตที่ผ่านมา หรืออนาคตต่อไป มัน
หลงไหลอยู่อย่างนั้น

ท่านจึงให้พิจารณาการศึกษาเรื่องธรรมะ บุญกรรมที่เราทำ
เป็นของสำคัญ เป็นที่พึ่งที่อาศัย แต่การทำนั้น อย่าไปปรารถนา
ในทางกิเลสตัณหาในทางชั่ว คือบางท่านบางคนปรารถนาขอให้
รูปร่างกลางตัวสวยงามอย่างนั้นอย่างนี้ ขอให้เป็นผู้คนทั่วไปเค้า
เลื่อมใสศรัทธา เป็นหญิงก็อยากจะมีแฟน ผู้ชายทั่วไปก็ให้เค้า
ปรารถนาไปสถานที่ไหนให้เค้าแห่ตามกันเป็นฝูงๆ คิดแบบนี้
มันผิด ผู้ชายก็ทำนองเดียวกัน คือปรารถนาแบบนี้ ปรารถนา
ในทางกามารมณ์ ปรารถนาในทางโลก มันผิดจากอรรถจาก
ธรรม แต่เขาเหล่าก็จะสมความปรารถนาของเขา แต่มันไปตก
ในทางชั่วทางเสีย

เคยมีปรัมปรานิทานท่านเคยกล่าวเอาไว้ คนทำบุญสุนทาน
แบบนี้ มีผู้หญิงคนหนึ่งทำเอาไว้ พอตายไปเค้าไปเกิดก็สม
ปรารถนาของเขา คือไปเกิดเป็นหมาตัวเมีย ไปสถานที่ใดถึงกาล
ถึงสมัยหน้าคะนองของสัตว์ก็ไม่ทราบว่ามันมาจากทิศใดทางใด

แห่งไหนไป เวลานอนก็นอนล้อมรอบอยู่ เวลาลุกขึ้นไปก็มีหมา
ตัวผู้ติดตามเป็นฝูงๆ นี่ความปรารถนาในทางกามารมณ์ มันทำ
ให้ผิดพลาดอย่างนั้น

เราทำบุญสุนทานอะไรปรารถนาไปเพื่อความหมดกิเลส
เพื่อความบริสุทธิ์ แต่เมื่อจิตของเรายังไม่หลุดพ้นจากกิเลส
เมื่อไร การมาเกิดมันก็ไม่ผิด เพราะบุญส่งเสียมาให้ เกิดเป็น
มนุษย์จะได้สะสมคุณงามความดี หรือเกิดเป็นเทพบุตรเทพธิดา
ไป นี่คือการปรารถนาในทางที่ถูกที่ควร ท่านไม่ให้ปรารถนาไป
ในเรื่องของกามารมณ์ต่างๆ ฉะนั้นพวกเราท่านเกิดมา เราจะมี
อำนาจวาสนาสะสมุคฺณความดีได้ ก็เรายังมีชีวิตเป็นอยู่เท่านั้น
ตายไปแล้ว ท่านให้ไม่ได้ ศีลรักษาไม่เป็น ภาวนาชำระจิตใจ
แก้ไขกิเลส มันไม่มีทาง

ฉะนั้นการที่มีชีวิตเป็นอยู่จึงเป็นโชคลาภอันใหญ่หลวง ควร
ที่จะพิจารณาพิจารณาแนะนำสอนจิตใจของตัวเอง อย่าไปถือว่าเราอาภัพ
อับวาสนา ไม่มีโอกาสเวลาระยะนี้ยุ่ง ลูกหลานเค้าไปทำไร่ทำ
สวน เข้าวัดเข้าวา จำพระจำศีลไม่ได้ ไม่มีใครที่จะรักษาข้าวของ

เงินทองบ้านช่อง หรือเราแก่แล้ว ไปก็ลำบากรำคาญ หรือเรายัง
หนุ่มยังสาวอยู่ ไปเค้าก็จะดูหมิ่นนินทา เข้าวัดเข้าวา มันมีแต่
พญามารมาหักห้ามเอาไว้ทุกกาลทุกสมัย ยังเป็นเด็กก็ถือว่าเป็น
เด็ก เพลิดเพลินไปในเรื่องใหม่ เป็นหนุ่มเป็นสาวก็เพลิดเพลินไป
ในเรื่องอื่นเสีย พอตกกลางคนมา มีครอบครัว ก็ยุ่งเกี่ยวกับการ
งาน เฒ่าแก่มากก็ไปไม่ถึง ไปไม่ได้ เพราะร่างกายมันไม่แข็งแรง
คิดไปในการทำงานนั้น มันไม่มีโอกาสเวลาให้ แต่เวลาตายแล้ว เด็ก
เพลิดเพลินอยู่ขนาดไหนมันก็ตายได้ จะหนุ่มสาวรูปร่างกลางตัว
เปล่งปลั่ง มีกำลังวังชาขนาดไหนมันก็ตายไปได้ ทั้งๆที่ทำงาน
ยังเต็มมืออยู่ ไม่มีอะไรสำเร็จเสร็จสิ้นไป มันก็ตายไปได้ ลูกยัง
เล็กยังแดงอยู่ แม่มันก็ตายจากไปได้ พ่อมันก็ตายจากไปได้
ความตายมันไม่มีอะไรหักห้าม มันไปได้ทุกกาลทุกเวลา

ฉะนั้นคุณงามความดีเราจะไปหากาลนั้นกาลนี้เสียก่อน มัน
ไม่ทันกับความตายของเรา เราจึงรีบเร่งกระทำบำเพ็ญเอาเสีย
ส่วนใดมันจะเป็นผลเป็นประโยชน์เป็นกำไรของชีวิต รีบกระทำ
บำเพ็ญเอา โดยเฉพาะก็เรื่องภาวนา ให้ตั้งหน้าตั้งตาระลึกนึกได้

ในจิตใจ จะเดินไป นั่งอยู่ หรือหลับนอน เมื่อยังไม่หลับจริงจัง ก็พิจารณาพิจารณา ชำระใจของตัวเอง ตรวจใจของตัวเอง ว่ามันสะอาด หรือสกปรกแค่ไหน ใจมันเป็นโลกหรือมันเป็นธรรม ต้องคิดอ่าน พิจารณาแก้ไข คนที่มีธรรมะรักษาใจ นอนหลับไปก็เป็นสุข ผื่นก็เป็นมงคล ตื่นมากก็มีกำลัง เพราะจิตใจมันผ่องใส จิตใจมันสะอาดถ้าหากได้ภาวนาชำระใจของตัวเองหละ มันเป็นไปต่างๆ นานา ก่อนจะหลับจะนอนก็วุ่นวุ่นวาย จิตใจเดือดร้อน พอนอนหลับไปก็ผื่นช้ำ ตื่นมากก็ลำบากยากเย็น จิตใจของตัวเองมันเศร้า หมองเดือดร้อน เห็นคนดีก็โกรธให้เค้า เค้าพูดดีๆก็ไม่พอใจ เค้าไปดีๆก็รังเกียจ นี่คือเรื่องของจิตใจที่เป็นพิษเป็นภัย (จบวิดีโอ)

ที่มา: https://youtu.be/JjDtAZ6_KkQ